

Arrest

nr. 306 510 van 14 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Akhondzadgan, gelegen in het district Khewa van de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoun en soennitisch moslim. U liep school tot de tiende graad. U erfde een eigen zaak van uw vader waarbij u zaken deed zoals metaal bewerken, auto's repareren en ramen en deuren maken.

Uw vader werkte van 2010 tot 2011 als ingenieur voor de internationale organisatie DAI. Van 2017 tot 2019 werkte hij als ingenieur voor de organisatie Afghan Evaluation Society. Uw zus werkte van 2017 tot 2019 als consulente rond het thema vrouwenrechten bij de organisatie IOC in Nangarhar.

Een maand voor de machtsovername zag uw vader 's ochtends twee dreigbrieven van de taliban aan de voordeur liggen. Eén was geadresseerd aan uw vader waarbij hij werd bedreigd om met zijn werk te stoppen, de ander was geadresseerd aan uw zus waarbij zij tevens werd bedreigd om met haar werk te stoppen. U stopte met uw werk in uw eigen zaak en jullie bleven binnen. Een maand na de machtsovername ontving uw paternale oom een telefoontje van een vreemde man met als boodschap dat talibancommandant Khan Gul uw zus wou dwingen om met hem te trouwen. Jullie gingen niet akkoord. Dezelfde avond stuurden jullie uw zus naar uw maternale oom om daar te verblijven. Jullie verzonnen een leugen dat uw zus werd beloofd aan uw neef en lieten dit nieuws rondgaan in het dorp. Een maand later verlieten jullie Afghanistan met heel het gezin. U raakte uw gezin kwijt in Iran.

U vertrok twee maanden na de machtsovername en u bent ongeveer 4 maanden onderweg geweest. U kwam op 2 juli 2022 toe in België, waar u op 5 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een brief over de tewerkstelling van uw zus; een brief over de tewerkstelling van uw vader bij DAI; een brief over de tewerkstelling van uw vader bij Afghan Evaluation Society en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan omdat uw zus werkzaam was voor een Afghaanse mensenrechtenorganisatie, uw vader werkzaam was voor internationale organisaties, ze daardoor werden bedreigd door de taliban en talibancommandant Khan Gul gedwongen met uw zus wou trouwen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent dat er omwille van volgende pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst, wat betreft het profiel van uw zus bij de organisatie IOC dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent bijzonder vaag en oppervlakkig waren. Zo wist u te vertellen dat ze van 2017 tot 2019 voor IOC werkte als adviseur in het thema vrouwenrechten, dat de organisatie gesteund werd door de Jamee Arzabi vereniging, dat uw zus speeches gaf aan dorpschefs en dorpsoudsten, dat ze deelnam aan manifestaties, wat haar salaris was en waar in Nangarhar ze actief was (NPO, p. 6-10 & 16). Dergelijke verklaringen zijn echter niet detaillistisch genoeg, daar ze beperkt zijn tot algemeenheden waarvan kan worden aangenomen dat deze door elke Afghaanse burger – ook zonder familieleden bij mensenrechtenorganisaties – kan worden gegeven. U wist bovendien niet waarvoor de afkorting "IOC" stond, of de organisatie samenwerkte met internationale organisaties, of de organisatie verbonden was aan bepaalde landen, met welke andere mensenrechten de organisatie zich bezighield, welke argumenten uw zus aanhaalde in haar speeches, of ze verantwoordelijk was voor mensen, wie haar collega's waren, wie haar baas was, u kon geen voorbeelden geven van manifestaties waaraan ze deelnam, u kon niet concreet aangeven wat uw zus ertoe bewoog om deze job aan te nemen, u wist niet met welke overheidsdiensten ze samenwerkte, noch hoe die samenwerking verliep. U gaf zelf aan dat u geen verdere informatie had over haar job, dat ze hier niks over vertelde aan u en dat u hier ook nooit vragen over hebt gesteld aan haar (NPO, p. 6-10). Met dergelijke vage verklaringen bent u er niet in geslaagd het profiel van uw zus te staven.

Daarenboven houdt het geen steek dat talibancommandant Khan Gul gedwongen met uw zus wou trouwen (zie infra.) indien ze daadwerkelijk adviseur rond het thema vrouwenrechten voor de voormalige overheid was (NPO, p. 6-10 & 16). U zei immers dat de taliban tegenstanders waren van vrouwenrechten (NPO, p. 9), dat ze hun vijanden vermoorden (NPO, p. 16) en ze uw zus bedreigden omdat ze via haar job vrouwen uitnodigde naar de Westerse cultuur (NPO, p. 18). Dergelijke hardhandige aanpak van de taliban tegenover vrouwelijke mensenrechtenactivisten wordt ook bevestigd door algemeen beschikbare informatie die werd toegevoegd aan uw dossier (The Khaama Press News Agency, "Taliban Arrests Women Human Rights Activists and Journalists in Afghan Capital", 3 november 2022 & Human Rights Watch, "Taliban Use Harsh Tactics to Crush Afghan Women's Rights Protest", 18 januari 2022). Deze vaststellingen doen verder serieuze vraagtekens plaatsen bij het profiel van uw zus.

Deze vaststellingen klemmen des te meer daar er op twee punten tegenstrijdigheden waar te nemen waren in uw verklaringen en bewijsstukken omtrent het profiel van uw zus.

Ten eerste waren uw verklaringen over de organisatie waarvoor uw zus werkte tegenstrijdig met het enige document dat u meehad om haar job te staven. Uit dergelijk document blijkt immers dat uw zus voor de organisatie Afghan Evaluation Society werkte van 2017 tot 2019. Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u poneerde dat ze voor de organisatie IOC werkte en niet voor andere organisaties (NPO, p. 6). Dergelijke tegenstrijdigheid is bijzonder frappant, daar het rechtstreeks gaat over de mensenrechtenorganisatie waarbij uw zus tewerkgesteld was en dit uiteindelijk tot jullie vlucht uit Afghanistan leidde. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, zei u simpelweg dat u geen Engels beheerst (NPO, p. 11) en bood u derhalve geen verklaring voor de tegenstrijdigheid.

Ten tweede waren uw verklaringen bij het Bureau MINTEH, de DVZ en op het CGVS onderling tegenstrijdig over de organisatie(s) waarvoor uw zus werkte. Zo haalde u tijdens uw minderjarigheidsinterview in eerste instantie aan dat uw zus voor verschillende NGO's werkte en gaf u "Save Children" aan als voorbeeld (MINTEH-fiche, "Motief voor de immigratie naar België", p. 4). Dit strookt al niet met uw verklaringen tijdens het CGVS dat uw zus enkel en alleen voor de organisatie IOC heeft gewerkt. U werd meermaals gevraagd om dit te bevestigen en u deed dit telkens (NPO, p. 6-7). Tijdens uw interview bij de DVZ haalde u voorts dan weer aan dat uw zus voor buitenlandse organisaties werkte (Vragenlijst CGVS, d.d. 24/03/2023, vraagnr. 3.5), wat niet valt te rijmen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat IOC een project van de voormalige overheid was, enkel in Afghanistan actief was, gesteund werd door een Afghaanse vereniging en u niet wist of er bepaalde landen of internationale organisaties waren die de organisatie steunden (NPO, p. 7-8 & 10-11). Wanneer u met de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij het Bureau MINTEH en op het CGVS werd geconfronteerd, zei u simpelweg "ik weet het niet" (NPO, p. 24), waarmee u derhalve geen verklaring bood. Wanneer u met uw tegenstrijdigheid bij de DVZ ten opzichte van uw verklaringen op het CGVS werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u bij de DVZ niet had gezegd dat ze voor buitenlandse organisaties werkte (NPO, p. 7). Hiermee verklaarde u de tegenstrijdigheid dus niet, doch ontkende deze louter. Opnieuw betreft het hier de vluchtaanleiding van gans uw gezin – de tewerkstelling van uw zus – waardoor redelijkwijze van u kan worden verwacht dat u hier coherente verklaringen over zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Voorts zijn de bedreigingen die uw vader en zus ontvingen door hun jobs ongeloofwaardig op grond van volgende vaststellingen

Ten eerste waren uw verklaringen over de twee dreigbrieven die uw vader en zus ontvingen tegenstrijdig met de inhoud van de dreigbrieven. Tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud werden deze brieven immers vertaald door de toegewezen tolk en hieruit bleek dat ze afgeleverd werden aan uw gezin op 19 december 2018 (10/04/1440). Dit staat haaks op uw eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Alhoewel u amper informatie had over de inhoud van de dreigbrieven (NPO, p. 18-19), wist u wel te vertellen dat beide dreigbrieven een maand voor de machtsovername werden afgeleverd bij jullie thuis (NPO, p. 15). Dit correspondeert met juli 2021. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, bleef u opnieuw het antwoord schuldig door te zeggen dat u niet wist hoe dat komt (NPO, p. 24). De dreigbrieven vormden de eerste keer dat uw vader en zus werden bedreigd en waren dus de eerste vervolgingsfeiten die leidden tot jullie vlucht uit Afghanistan. Bovendien betreft het een beduidend verschil – bijna drie jaar – waardoor geen verschuiving mogelijk is. Dit doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede houdt het geen steek dat de taliban dreigbrieven stuurden naar uw vader en zus om te stoppen met hun werk. U gaf immers zelf aan dat uw vader van 2010 tot 2011 voor DAI werkte, van 2017 tot 2019 voor Afghan Evaluation Society en dat hij daarbuiten werkloos was (NPO, p. 12). Wat betreft uw zus, zei u dat ze van 2017 tot 2019 voor IOC werkte (NPO, p. 7). Dit impliceert dat zowel uw vader als uw zus slechts tot 2019 hebben gewerkt. In die context raakt het kant noch wal dat de taliban twee jaar later in 2021 – een maand voor de machtsovername – dreigbrieven stuurden naar uw vader en zus en hierin eisten dat ze

stopten met hun werk (NPO, p. 18). Ze waren immers al gestopt. Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, ontweek u de vraag door te zeggen dat dit was omdat de taliban in 2021 aan de macht kwamen. Verder trachtte u als verklaring te bieden dat uw vader het land wou verbouwen en dat de taliban hiertegen zijn en hij daarom moest stoppen met zijn job (NPO, p. 18). Wat betreft uw zus zei u dat ze haar job reeds had verlaten, maar dat ze toch werd bedreigd (NPO, p. 19). Geen van deze verschoningen die u trachtte aan te reiken biedt echter een verklaring voor waarom de taliban uw vader en zus bedreigden om te stoppen met een job waar ze al jaren mee waren gestopt. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw zus en gezin ervaarden doordat talibancommandant Khan Gul gedwongen met haar wou trouwen omwille van volgende punten.

Ten eerste waren uw verklaringen over Khan Gul uitermate vaag. Zo had u amper informatie over Khan Gul buiten dat hij als commandant was aangesteld bij de taliban in het district Khewa. U wist bijvoorbeeld niet waar hij vandaan kwam, waar hij woonde, in welke regio's hij actief was, noch hoe zijn verleden eruitzag (NPO, p. 20). Aangezien hij degene was die volgens uw verklaringen zoveel problemen veroorzaakte voor uw gezin, kan verwacht worden dat u meer informatie hieromtrent zou hebben. Dat u op dit vlak tekortschiet, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit.

Ten tweede is de context die u schetste waarbinnen Khan Gul zijn intentie uitte om met uw zus te trouwen en hij jullie uiteindelijk met rust liet bijzonder onlogisch. Het houdt in eerste instantie immers weinig steek dat hij uw zus indirect benaderde door naar uw paternale oom te bellen, wat op zich ook een heel indirecte manier van communicatie is. Verder is het ook volstrekt onlogisch dat er geen enkele afspraken werden gemaakt over hoe het huwelijk in gang zou worden gezet, daar niet eens werd afgesproken hoe uw zus zich moest aanmelden bij hem (NPO, p. 20). Tenslotte is het dan ook nog eens weinig aannemelijk dat commandant Khan Gul afzag van zijn intentie om met uw zus te trouwen, eens hij de door jullie verspreide roddel hoorde dat uw zus beloofd was aan uw neef (NPO, p. 21-22). Gelet op het gegeven dat de machtsovername door de taliban ondertussen had plaatsgevonden en Khan Gul een talibancommandant was in uw regio – wat onbetwistbaar een hoog en machtig profiel binnen de taliban uitmaakt – is het heel frappant dat hij uw gezin in eerste instantie zo indirect contacteerde, weinig afspraken maakte om uw zus uit te huwelijken aan hem en de kwestie daarnaast nog eens zomaar liet rusten op basis van een roddel. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten derde waren ook uw verklaringen over het tijds kader waarbinnen de bedreigingen aan uw gezin werden geuit door de taliban tegenstrijdig. Zo zei u in eerste instantie dat de twee dreigbrieven een maand voor de machtsovername werden afgeleverd aan uw vader en zus (NPO, p. 15), alsook dat talibancommandant Khan Gul een maand na de machtsovername zijn intentie uitte om uw zus gedwongen uit te huwelijken aan hem (NPO, p. 16). Dit valt niet te rijmen met uw latere verklaringen dat de talibancommandant wou trouwen met uw zus, doch dat uw gezin dit verzoek weigerde en dat jullie daardoor bedreigd werden via dreigbrieven (NPO, p. 19). Dit betreft immers een compleet tegenovergestelde volgorde van gebeurtenissen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u deze opnieuw niet verklaren en zei u enkel dat u het niet wist (NPO, p. 19). Aangezien uw asielrelaas slechts twee vervolgingsfeiten behelst – de dreigbrieven en de intentie tot gedwongen uithuwelijking – en beide leidden tot jullie vlucht uit Afghanistan, kan minstens van u worden verwacht dat u coherent hieromtrent zou kunnen vertellen. Dat u hier niet in bent geslaagd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte, wat betreft de job van uw vader als ingenieur voor DAI en Afghan Evaluation Society (NPO, p. 11-13 & 16), dient te worden opgemerkt dat het CGVS dit niet in twijfel trekt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw vader als ingenieur optrad DAI en Afghan Evaluation Society, wat op zich geen controversiële functie is in de ogen van de taliban. Dit profiel volstaat aldus niet om een vervolgingsvrees voor de taliban te koesteren. Daarenboven is uw vader reeds in 2019 gestopt met zijn job (NPO, p. 12) en heeft hij sindsdien nooit geloofwaardige bedreigingen (NPO, p. 16-17) – zoals hierboven reeds aangetoond – ontvangen omwille van zijn tewerkstelling. U bent er derhalve niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader, noch iemand anders van uw gezin ooit problemen heeft gekend omwille van deze job.

Sterker nog, u hebt nagelaten bij het Bureau MINTEH ook maar iets te vermelden over de job van uw vader in het kader van uw vluchtmotief. Indien deze job samen met de job van uw zus daadwerkelijk de oorzaak vormden voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 16), kan minstens van u worden verwacht dat u dit toen zou hebben vermeld. Wanneer u met deze omissie werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u hier toen niet specifiek naar werd gevraagd (NPO, p. 24). Aangezien het hier om uw vluchtmotief gaat, mag echter redelijkerwijze van u worden verwacht dat u de job van uw vader spontaan zou hebben vermeld in het begin van de asielprocedure.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Over de brief omtrent de tewerkstelling van uw zus werd supra al gemotiveerd. Wat betreft de brieven over de tewerkstelling van uw vader dient te worden opgemerkt dat het CGVS dit profiel niet in twijfel trekt. Over de dreigbrieven die u meebracht werd eveneens supra reeds gemotiveerd. Er kan wat dat betreft nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode

tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar*

een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de

economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

U haalde aan dat uw gezin meerdere problemen riskeert bij terugkeer naar Afghanistan omdat de taliban tegen mensen zijn die naar ongelovige landen emigreren (NPO, p. 22). U slaagde er echter niet in om hard te maken hoe de taliban te weten zouden komen dat jullie in het Westen zijn geweest, daar u enkel op algemene wijze zei dat de taliban onderzoek uitvoeren en dit nadien weten (NPO, p. 24). Hiermee werd derhalve niet in concreto aangetoond dat de taliban u zouden viseren bij terugkeer naar Afghanistan. Bovendien gaf u zelf ook aan dat u nog gelovig bent en dat uw gedachtegoed niet veranderd is sinds uw verblijf in België (NPO, p. 24).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van “artikel 3”, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Vooreerst, wat betreft het profiel van uw zus bij de organisatie IOC dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent bijzonder vaag en oppervlakkig waren. Zo wist u te vertellen dat ze van 2017 tot 2019 voor IOC werkte als adviseur in het thema vrouwenrechten, dat de organisatie gesteund werd door de Jamee Arzabi vereniging, dat uw zus speeches gaf aan dorpschefs en dorpsoudsten, dat ze deelnam aan manifestaties, wat haar salaris was en waar in Nangarhar ze actief was (NPO, p. 6-10 & 16). Dergelijke verklaringen zijn echter niet detaillistisch genoeg, daar ze beperkt zijn tot algemeenheden waarvan kan worden aangenomen dat deze door elke Afghaanse burger – ook zonder familieleden bij mensenrechtenorganisaties – kan worden gegeven. U wist bovendien niet waarvoor de afkorting “IOC” stond, of de organisatie samenwerkte met internationale organisaties, of de organisatie verbonden was aan bepaalde landen, met welke andere mensenrechten de organisatie zich bezighield, welke argumenten uw zus aanhaalde in haar speeches, of ze verantwoordelijk was voor mensen, wie haar collega's waren, wie haar baas was, u kon geen voorbeelden geven van manifestaties waaraan ze deelnam, u kon niet concreet aangeven wat uw zus ertoe bewoog om deze job aan te nemen, u wist niet met welke overheidsdiensten ze samenwerkte, noch hoe die samenwerking verliep. U gaf zelf aan dat u geen verdere informatie had over haar job, dat ze hier niks over vertelde aan u en dat u hier ook nooit vragen over hebt gesteld aan haar (NPO, p. 6-10). Met dergelijke vage verklaringen bent u er niet in geslaagd het profiel van uw zus te staven.

Daarenboven houdt het geen steek dat talibancommandant Khan Gul gedwongen met uw zus wou trouwen (zie infra.) indien ze daadwerkelijk adviseur rond het thema vrouwenrechten voor de voormalige overheid was (NPO, p. 6-10 & 16). U zei immers dat de taliban tegenstanders waren van vrouwenrechten (NPO, p. 9), dat ze hun vijanden vermoorden (NPO, p. 16) en ze uw zus bedreigden omdat ze via haar job vrouwen uitnodigde naar de Westerse cultuur (NPO, p. 18). Dergelijke hardhandige aanpak van de taliban tegenover vrouwelijke mensenrechtenactivisten wordt ook bevestigd door algemeen beschikbare informatie die werd toegevoegd aan uw dossier (The Khaama Press News Agency, “Taliban Arrests Women Human Rights Activists and Journalists in Afghan Capital”, 3 november 2022 & Human Rights Watch, “Taliban Use Harsh Tactics to Crush Afghan Women's Rights Protest”, 18 januari 2022). Deze vaststellingen doen verder serieuze vraagtekens plaatsen bij het profiel van uw zus.

Deze vaststellingen klemmen des te meer daar er op twee punten tegenstrijdigheden waar te nemen waren in uw verklaringen en bewijsstukken omtrent het profiel van uw zus.

Ten eerste waren uw verklaringen over de organisatie waarvoor uw zus werkte tegenstrijdig met het enige document dat u meehad om haar job te staven. Uit dergelijk document blijkt immers dat uw zus voor de organisatie Afghan Evaluation Society werkte van 2017 tot 2019. Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u poneerde dat ze voor de organisatie IOC werkte en niet voor andere organisaties (NPO, p. 6). Dergelijke tegenstrijdigheid is bijzonder frappant, daar het rechtstreeks gaat over de mensenrechtenorganisatie waarbij uw zus tewerkgesteld was en dit uiteindelijk tot jullie vlucht uit Afghanistan leidde. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, zei u simpelweg dat u geen Engels beheerst (NPO, p. 11) en bood u derhalve geen verklaring voor de tegenstrijdigheid.

Ten tweede waren uw verklaringen bij het Bureau MINTEH, de DVZ en op het CGVS onderling tegenstrijdig over de organisatie(s) waarvoor uw zus werkte. Zo haalde u tijdens uw minderjarigheidsinterview in eerste instantie aan dat uw zus voor verschillende NGO's werkte en gaf u “Save Children” aan als voorbeeld (MINTEH-fiche, “Motief voor de immigratie naar België”, p. 4). Dit strookt al niet met uw verklaringen tijdens het CGVS dat uw zus enkel en alleen voor de organisatie IOC heeft gewerkt. U werd meermaals gevraagd om dit te bevestigen en u deed dit telkens (NPO, p. 6-7). Tijdens uw interview bij de DVZ haalde u voorts dan weer aan dat uw zus voor buitenlandse organisaties werkte (Vragenlijst CGVS, d.d. 24/03/2023, vraagnr. 3.5), wat niet valt te rijmen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat IOC een project van de voormalige overheid was, enkel in Afghanistan actief was, gesteund werd door een Afghaanse vereniging en u niet wist of er bepaalde landen of internationale organisaties waren die de organisatie steunden (NPO, p. 7-8 & 10-11). Wanneer u met de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij het Bureau MINTEH en op het CGVS werd geconfronteerd, zei u simpelweg “ik weet het niet” (NPO, p. 24), waarmee u derhalve geen verklaring bood. Wanneer u met uw tegenstrijdigheid bij de DVZ ten opzichte van uw verklaringen op het CGVS werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u bij de DVZ niet had gezegd dat ze voor buitenlandse organisaties werkte (NPO, p. 7). Hiermee verklaarde u de tegenstrijdigheid dus niet, doch ontkende deze louter. Opnieuw betreft het hier de vluchtaanleiding van gans uw gezin – de tewerkstelling van uw zus – waardoor redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u hier coherente verklaringen over zou afleggen doorheen de asielprocedure.

Voorts zijn de bedreigingen die uw vader en zus ontvingen door hun jobs ongeloofwaardig op grond van volgende vaststellingen

Ten eerste waren uw verklaringen over de twee dreigbrieven die uw vader en zus ontvingen tegenstrijdig met de inhoud van de dreigbrieven. Tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud werden deze brieven immers vertaald door de toegewezen tolk en hieruit bleek dat ze afgeleverd werden aan uw gezin op 19 december 2018 (10/04/1440). Dit staat haaks op uw eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Alhoewel u amper informatie had over de inhoud van de dreigbrieven (NPO, p. 18-19), wist u wel te vertellen dat beide dreigbrieven een maand voor de machtsovername werden afgeleverd bij jullie thuis (NPO, p. 15). Dit correspondeert met juli 2021. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, bleef u opnieuw het antwoord schuldig door te zeggen dat u niet wist hoe dat komt (NPO, p. 24). De dreigbrieven vormden de eerste keer dat uw vader en zus werden bedreigd en waren dus de eerste vervolgingsfeiten die leidden tot jullie vlucht uit Afghanistan. Bovendien betreft het een beduidend verschil – bijna drie jaar – waardoor geen verschuiving mogelijk is. Dit doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede houdt het geen steek dat de taliban dreigbrieven stuurden naar uw vader en zus om te stoppen met hun werk. U gaf immers zelf aan dat uw vader van 2010 tot 2011 voor DAI werkte, van 2017 tot 2019 voor Afghan Evaluation Society en dat hij daarbuiten werkloos was (NPO, p. 12). Wat betreft uw zus, zei u dat ze van 2017 tot 2019 voor IOC werkte (NPO, p. 7). Dit impliceert dat zowel uw vader als uw zus slechts tot 2019 hebben gewerkt. In die context raakt het kant noch wal dat de taliban twee jaar later in 2021 – een maand voor de machtsovername – dreigbrieven stuurden naar uw vader en zus en hierin eisten dat ze stopten met hun werk (NPO, p. 18). Ze waren immers al gestopt. Wanneer u met deze vaststellingen werd geconfronteerd, ontweek u de vraag door te zeggen dat dit was omdat de taliban in 2021 aan de macht kwamen. Verder trachtte u als verklaring te bieden dat uw vader het land wou verbouwen en dat de taliban hiertegen zijn en hij daarom moest stoppen met zijn job (NPO, p. 18). Wat betreft uw zus zei u dat ze haar job reeds had verlaten, maar dat ze toch werd bedreigd (NPO, p. 19). Geen van deze verschuivingen die u trachtte aan te reiken biedt echter een verklaring voor waarom de taliban uw vader en zus bedreigden om te stoppen met een job waar ze al jaren mee waren gestopt. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze.

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw zus en gezin ervoeren doordat talibancommandant Khan Gul gedwongen met haar wou trouwen omwille van volgende punten.

Ten eerste waren uw verklaringen over Khan Gul uitermate vaag. Zo had u amper informatie over Khan Gul buiten dat hij als commandant was aangesteld bij de taliban in het district Khewa. U wist bijvoorbeeld niet waar hij vandaan kwam, waar hij woonde, in welke regio's hij actief was, noch hoe zijn verleden eruitzag (NPO, p. 20). Aangezien hij degene was die volgens uw verklaringen zoveel problemen veroorzaakte voor uw gezin, kan verwacht worden dat u meer informatie hieromtrent zou hebben. Dat u op dit vlak tekortschiet, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit.

Ten tweede is de context die u schetste waarbinnen Khan Gul zijn intentie uitte om met uw zus te trouwen en hij jullie uiteindelijk met rust liet bijzonder onlogisch. Het houdt in eerste instantie immers weinig steek dat hij uw zus indirect benaderde door naar uw paternale oom te bellen, wat op zich ook een heel indirecte manier van communicatie is. Verder is het ook volstrekt onlogisch dat er geen enkele afspraken werden gemaakt over hoe het huwelijk in gang zou worden gezet, daar niet eens werd afgesproken hoe uw zus zich moest aanmelden bij hem (NPO, p. 20). Tenslotte is het dan ook nog eens weinig aannemelijk dat commandant Khan Gul afzag van zijn intentie om met uw zus te trouwen, eens hij de door jullie verspreide roddel hoorde dat uw zus beloofd was aan uw neef (NPO, p. 21-22). Gelet op het gegeven dat de machtsovername door de taliban ondertussen had plaatsgevonden en Khan Gul een talibancommandant was in uw regio – wat onbetwistbaar een hoog en machtig profiel binnen de taliban uitmaakt – is het heel frappant dat hij uw gezin in eerste instantie zo indirect contacteerde, weinig afspraken maakte om uw zus uit te huwelijken aan hem en de kwestie daarnaast nog eens zomaar liet rusten op basis van een roddel. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten derde waren ook uw verklaringen over het tijds kader waarbinnen de bedreigingen aan uw gezin werden geuit door de taliban tegenstrijdig. Zo zei u in eerste instantie dat de twee dreigbrieven een maand voor de machtsovername werden afgeleverd aan uw vader en zus (NPO, p. 15), alsook dat talibancommandant Khan Gul een maand na de machtsovername zijn intentie uitte om uw zus gedwongen uit te huwelijken aan hem (NPO, p. 16). Dit valt niet te rijmen met uw latere verklaringen dat de talibancommandant wou trouwen met uw zus, doch dat uw gezin dit verzoek weigerde en dat jullie daardoor bedreigd werden via dreigbrieven (NPO, p. 19). Dit betreft immers een compleet tegenovergestelde volgorde van gebeurtenissen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kon u deze opnieuw niet verklaren en zei u enkel dat u het niet wist (NPO, p. 19). Aangezien uw asielrelaas slechts twee vervolgingsfeiten behelst – de dreigbrieven en

de intentie tot gedwongen uithuwelijking – en beide leidden tot jullie vlucht uit Afghanistan, kan minstens van u worden verwacht dat u coherent hieromtrent zou kunnen vertellen. Dat u hier niet in bent geslaagd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte, wat betreft de job van uw vader als ingenieur voor DAI en Afghan Evaluation Society (NPO, p. 11-13 & 16), dient te worden opgemerkt dat het CGVS dit niet in twijfel trekt. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw vader als ingenieur optrad DAI en Afghan Evaluation Society, wat op zich geen controversiële functie is in de ogen van de taliban. Dit profiel volstaat aldus niet om een vervolgingsvrees voor de taliban te koesteren. Daarenboven is uw vader reeds in 2019 gestopt met zijn job (NPO, p. 12) en heeft hij sindsdien nooit geloofwaardige bedreigingen (NPO, p. 16-17) – zoals hierboven reeds aangetoond – ontvangen omwille van zijn tewerkstelling. U bent er derhalve niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader, noch iemand anders van uw gezin ooit problemen heeft gekend omwille van deze job.

Sterker nog, u hebt nagelaten bij het Bureau MINTEH ook maar iets te vermelden over de job van uw vader in het kader van uw vluchtmotief. Indien deze job samen met de job van uw zus daadwerkelijk de oorzaak vormden voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 16), kan minstens van u worden verwacht dat u dit toen zou hebben vermeld. Wanneer u met deze omissie werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u hier toen niet specifiek naar werd gevraagd (NPO, p. 24). Aangezien het hier om uw vluchtmotief gaat, mag echter redelijkerwijze van u worden verwacht dat u de job van uw vader spontaan zou hebben vermeld in het begin van de asielprocedure.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Over de brief omtrent de tewerkstelling van uw zus werd supra al gemotiveerd. Wat betreft de brieven over de tewerkstelling van uw vader dient te worden opgemerkt dat het CGVS dit profiel niet in twijfel trekt. Over de dreigbrieven die u meebracht werd eveneens supra reeds gemotiveerd. Er kan wat dat betreft nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Vooreerst wijt verzoeker zijn beperkte kennis over het werk van zijn zus aan het feit dat hij in Afghanistan bezig was met zijn eigen werk als metaalbewerker, aan het feit dat zijn zus niet sprak over haar werk, haar collega's e.d. en dat eenieder bezig was met zijn of haar eigen taken en werk en hij nooit een speech heeft bijgewoond. Verzoeker wijst er ook op dat aangezien zijn zus ouder was dan hem het minder gepast was om zich te moeien in de zaken van ouderen en dat dit zeer ernstig wordt genomen binnen de Afghaanse context.

Van verzoeker die internationale bescherming vraagt onder meer gesteund op de activiteiten van zijn zus voor mensenrechtenorganisatie IOC waardoor verzoeker en zijn gehele familie zijn moeten vluchten uit Afghanistan, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker iets meer concrete informatie over de werkzaamheden van zijn zus kan geven dan de algemeenheden die verzoeker ten berde bracht. De argumentatie dat hij bezig was met zijn eigen werk als metaalbewerker, dat zijn zus niet sprak over haar werk, haar collega's e.d. en dat eenieder bezig was met zijn of haar eigen taken en werk en hij nooit een speech heeft bijgewoond, kan dan ook niet volstaan ter verklaring of verschoning van zijn fundamenteel gebrekkige kennis: *“U wist bovendien niet waarvoor de afkorting “IOC” stond, of de organisatie samenwerkte met internationale organisaties, of de organisatie verbonden was aan bepaalde landen, met welke andere mensenrechten de organisatie zich bezighield, welke argumenten uw zus aanhaalde in haar speeches, of ze verantwoordelijk was voor mensen, wie haar collega's waren, wie haar baas was, u kon geen voorbeelden geven van manifestaties waaraan ze deelnam, u kon niet concreet aangeven wat uw zus ertoe bewoog om deze job aan te nemen, u wist niet met welke overheidsdiensten ze samenwerkte, noch hoe die samenwerking verliep. U gaf zelf aan dat u geen verdere informatie had over haar job, dat ze hier niks over vertelde aan u en dat u hier ook nooit vragen over hebt gesteld aan haar (NPO, p. 6-10).”*

Met de door verzoeker gegeven algemene informatie over de werkzaamheden van zijn zus slaagt hij er niet in aannemelijk te maken de broer te zijn van iemand die voor een mensenrechtenorganisatie werkt en hierdoor het land is moeten ontvluchten. Verzoeker kan ook niet volstaan te verwijzen naar de oudere leeftijd van zijn zus. Uit het leeftijdsonderzoek, waarvan de resultaten te lezen zijn in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker bij vertrek uit Afghanistan minstens achttien jaar was en mogelijks zelfs twintig jaar. Verzoeker was duidelijk geen kind meer, stond mede door zijn werk zelfstandig in het leven en kan zich dan ook niet verschuilen achter de argumentatie dat het minder gepast was om zich te moeien in de zaken van ouderen.

De argumentatie dat toen de bedreigingen plaatsvonden en zij dienden te vluchten naar Iran, hij andere zaken aan zijn hoofd had en de prioriteit gaf aan Afghanistan ontvluchten en in veiligheid verkeren, waardoor hij er niet aan heeft gedacht vragen te stellen aan zijn zus over haar werk en achteraf gescheiden raakte van

zijn familie en momenteel wegens een gebrek aan contact aan niet meer informatie kan geraken, kan evenmin overtuigen.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, situeerden de bedreigingen volgens verzoekers eigen verklaringen zich in één maand vlak voor de machtsovername (augustus 2021). Verzoeker stelde immers dat zijn familie twee dreigbrieven ontving waarbij enerzijds zijn vader werd bedreigd om te stoppen met zijn werk en anderzijds zijn zus werd bedreigd om ook met haar werk te stoppen. Verzoeker gaf ook aan Afghanistan in oktober 2021 te hebben verlaten, waardoor in een dergelijke context verzoeker wel degelijk wat meer tijd had om zich te informeren over de werkzaamheden van zijn zus die de familie in een dergelijke groot gevaar had gebracht dat zij ertoe genooddaakt waren allemaal Afghanistan te ontvluchten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ter verschoning en verklaring van de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tijdens de registratie, op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kritiek uit op het gebruik van de “fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling”, bij de registratie gezien deze allereerste gehoren enkel ter vaststelling dienen van persoonlijke details en niet ter bespreking van de problematiek, dient erop gewezen dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de in deze fiche opgenomen verklaringen van verzoeker onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat de vermeldingen in deze fiche en in de verslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met zijn werkelijke verklaringen, dient hij dit in concreto aan te tonen. Echter, verzoekers voormelde verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure, op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal niet verschonen door louter op te merken dat die gehoren bij de registratie alsook de gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken in ijlt tempo verlopen en er zich vaak misverstanden voordoen. Verzoeker toont hiermee niet concreet aan dat wat in deze stukken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij werkelijk heeft verklaard. Door louter hypothetisch te verwijzen naar de slechte omstandigheden tijdens het interview bij aanvang van de procedure en op de Dienst Vreemdelingenzaken kan verzoeker de vaststellingen van de bestreden beslissing dan ook niet ontkrachten. Verzoeker bevestigde overigens tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen, dat het interview hem nadien in het Pashtou werd voorgelezen en dat hij kort alle elementen en redenen heeft kunnen vermelden waarom hij is gevlucht en een verzoek om internationale bescherming indient (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Het argument in het verzoekschrift dat er dikwijls geen tijd is om alle vluchtmotieven toe te lichten en het neerkomt op slechts een van de verschillende motieven dan wel slechts met het begin van een relaas, is dan ook niet meer dan een *post factum* verweer en dan ook niet bij machte aan te tonen dat verzoeker niet in de gelegenheid werd gesteld volwaardige verklaringen af te leggen bij zijn registratie en bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat wat in de stukken desbetreffend werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard, *quod non in casu*. De stelling dat hij tijdens de twee kleine onderhouds stelde dat zijn zus werkte bij een organisatie zoals Save Children of andere internationale organisaties, maar niet dat zij daar effectief werkte en dat dit *wellicht* verkeerd werd begrepen en verkeerd genoteerd, is niet meer dan een hypothetische *post factum* bewering en vindt geen enkele grond in de in het administratief dossier aanwezige stukken.

Bovendien bleken verzoekers verklaringen tegenstrijdig met het enige document dat hij meehad om de tewerkstelling van zijn zus te staven: *“Ten eerste waren uw verklaringen over de organisatie waarvoor uw zus werkte tegenstrijdig met het enige document dat u meehad om haar job te staven. Uit dergelijk document blijkt immers dat uw zus voor de organisatie Afghan Evaluation Society werkte van 2017 tot 2019. Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar u poneerde dat ze voor de organisatie IOC werkte en niet voor andere organisaties (NPO, p. 6). Dergelijke tegenstrijdigheid is bijzonder frappant, daar het rechtstreeks gaat over de mensenrechtenorganisatie waarbij uw zus tewerkgesteld was en dit uiteindelijk tot jullie vlucht uit Afghanistan leidde. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, zei u simpelweg dat u geen Engels beheerst (NPO, p. 11) en bood u derhalve geen verklaring voor de tegenstrijdigheid.”* Verzoeker slaagt er niet in hierop een ander licht te werpen.

Waar verzoeker vervolgens de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met de twee dreigbrieven tracht te verschonen door erop te wijzen dat hij niet weet waarom deze brieven pas in 2021 werden afgeleverd, en vermoedt dat de brieven toen zijn vader en zus nog werkten waren opgesteld, maar gezien de veiligheidssituatie in hun dorp dat op dat moment onder controle van de overheid stond nog niet konden afgeleverd worden, beperkt hij zich opnieuw tot louter *post factum* speculaties. Verzoeker verduidelijkt geheel niet waarom in een dergelijke hypothese zijn vader en zus in de brieven nog werden aangemaand om te stoppen met werken, gezien ze hier allebei reeds veel eerder mee waren gestopt.

Waar verzoeker aangeeft dat van de taliban niet kan worden verwacht dat zij logisch handelen en redeneren en verzoeker niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor hun gedragingen dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker verantwoordelijk is voor de wijze waarop de taliban handel(d)en. In de door hem geschetste context kan echter wel degelijk worden verwacht dat hij een aannemelijke verklaring kan bieden voor de bewering dat de taliban met zijn zus wilde huwen en dit gelet op zijn eigen verklaringen en de in het administratief dossier aanwezige informatie. Verzoeker stelde immers zelf dat de taliban tegenstanders waren van vrouwenrechten en dit vindt bevestiging in de algemene informatie, aanwezig in het administratief dossier waaruit een hardhandige aanpak tegenover vrouwelijke mensenrechtenactivisten blijkt. De stelling dat de talibancommandant niet meer uitleg heeft gegeven en zijn familie er zich niet mee wenste te bemoeien en dit trachtte te voorkomen, werpt hier geen ander licht op.

Waar verzoeker thans aangeeft dat hij niet met zekerheid kan meedelen waarom de taliban de roddel geloofde dat zijn zus reeds was beloofd aan een neef en de talibancommandant haar niet meer wilde, biedt hij ook geen valabele verklaring voor volgende vaststellingen

“Ten tweede is de context die u schetste waarbinnen Khan Gul zijn intentie uitte om met uw zus te trouwen en hij jullie uiteindelijk met rust liet bijzonder onlogisch. Het houdt in eerste instantie immers weinig steek dat hij uw zus indirect benaderde door naar uw paternale oom te bellen, wat op zich ook een heel indirecte manier van communicatie is. Verder is het ook volstrekt onlogisch dat er geen enkele afspraken werden gemaakt over hoe het huwelijk in gang zou worden gezet, daar niet eens werd afgesproken hoe uw zus zich moest aanmelden bij hem (NPO, p. 20). Tenslotte is het dan ook nog eens weinig aannemelijk dat commandant Khan Gul afzag van zijn intentie om met uw zus te trouwen, eens hij de door jullie verspreide roddel hoorde dat uw zus beloofd was aan uw neef (NPO, p. 21-22). Gelet op het gegeven dat de machtsovername door de taliban ondertussen had plaatsgevonden en Khan Gul een talibancommandant was in uw regio – wat onbetwistbaar een hoog en machtig profiel binnen de taliban uitmaakt – is het heel frappant dat hij uw gezin in eerste instantie zo indirect contacteerde, weinig afspraken maakte om uw zus uit te huwelijken aan hem en de kwestie daarnaast nog eens zomaar liet rusten op basis van een roddel. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder.” De bewering dat in Afghanistan het beeld van een pure vrouw zeer strikt wordt geïnterpreteerd en hieronder verloofde of gescheiden vrouwen vallen, kan dan ook niet volstaan hieraan afbreuk te doen. Het weze herhaald dat gelet op het gegeven dat de machtsovername door de taliban ondertussen had plaatsgevonden en Khan Gul een talibancommandant was in de regio – wat onbetwistbaar een hoog en machtig profiel binnen de taliban uitmaakt – het niet aannemelijk is dat hij verzoekers gezin in eerste instantie indirect contacteerde, weinig afspraken maakte om verzoekers zus uit te huwelijken aan hem en de kwestie daarnaast nog eens zomaar liet rusten op basis van een roddel, die hij zonder meer geloofde.

Verzoeker voert in het verzoekschrift ook aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker geeft daarbij aan dat hij bijna twee jaar in een – althans volgens de taliban – ongelovig land leeft, dat hieruit blijkt dat hij bezig is zich de westerse waarden en normen eigen te maken, dat hij hier reeds een leven heeft opgebouwd en zich inzet om aan zijn toekomst in België te werken. Op 3 april 2024 legt hij middels een aanvullende nota een stuk neer waarin zijn werkgever getuigt dat verzoeker een goede werknemer is, betrouwbaar en vriendelijk, stipt en beleefd, alsook dat hij in team werkt met mannen en vrouwen en er nooit een probleem of misverstand is.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Voor zover in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt opgemerkt dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan gesteld worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts,

analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Evenwel dient door de Raad te worden vastgesteld dat door verzoekende partij geen concrete informatie wordt bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat zij daar niet in slaagt.

Verzoekende partij brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij haar sprake is van (toegeschreven) "verwestering" in de zin dat zij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat zij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij haar sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoekende partij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst.

Door op algemene wijze te verwijzen naar zijn verblijf in België en te stellen dat hij zich ontwikkeld heeft onder de geldende Belgische waarden en normen, hier reeds een leven te hebben opgebouwd en tewerkgesteld is tot tevredenheid van zijn werkgever, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Met de loutere verwijzing in de aanvullende nota naar zijn verblijf in het buitenland, zijn aanpassing aan de westerse levensstijl met kenmerken zoals kledingstijl, omgang met Belgische vrienden en integratie in de samenleving door te gaan joggen met een groepje vrienden, dat een culturele mix is van Belgen, Roemenen en Afghanen of regelmatig te gaan feesten in het weekend en het genieten van de verworven vrijheden en het creëren van andere gewoontes, de mogelijkheid om nieuwe dingen te leren, de vrijheid en de kleren te kunnen dragen die hij wil, toont hij niet aan dat hij tijdens zijn verblijf alhier een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Verzoekers algemeen betoog mist de nodige concretisering.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van (onbewust) gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België/Europa en zijn integratie-inspanningen alhier maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan om die reden zal worden vervolgd.

De Raad duidt er ook op dat uit zijn verklaringen en het ondergane leeftijdsonderzoek blijkt dat hij minstens achttien jaar oud was toen hij in 2021 Afghanistan verliet, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan toch al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn gehele leven in Afghanistan heeft gewoond, dat hij tot de tiende graad naar school is gegaan, dat hij in Afghanistan als metaalbewerker werkte en zelfs een eigen zaak had die hij uitbaatte tot aan zijn vertrek uit Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 5). Uit niets blijkt dat verzoeker, na een verblijf van nog geen twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer.

Het feit dat verzoeker in België bepaalde vrijheden en verschillen met de situatie in Afghanistan heeft gezien, maakt niet dat deze ervaring hem specifieke moeilijkheden zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst om zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet op geloofwaardige wijze aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift en de aanvullende nota over het talibandiscours en hun handhaven van een zeer streng islamitisch beleid, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift en de aanvullende nota niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen (waar verzoekende partij in haar aanvullende nota die ter zitting werd neergelegd ook naar verwijst) en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban logischerwijze een verslechtering inhouden van de socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de

buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog argumenteert dat de gehanteerde informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar is, wijst de Raad erop dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare socio-economische toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, is de Raad van oordeel dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie met inbegrip van deze die door verzoekende partij werd bijgebracht in het verzoekschrift en de aanvullende nota niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, die door verzoekende partij in de aanvullende nota die zij ter terechtzitting neerlegde werd aangehaald, nog steeds actueel.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift voorts naar verschillende recente rapporten en tracht hiermee een actualisatie te geven van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze actualisatie van de landeninformatie ligt echter in de lijn van de voorgaande vaststellingen en doet daar dan ook geen afbreuk aan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Omtrent de aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verzoekschrift en de aanvullende nota die ter terechtzitting werd neergelegd, dient nog in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF